

αρχιτεκτονική διακόσμηση εσωτερικού χώρου καλές τέχνες εφαρμοσμένες τέχνες
interior357 [το e-περιοδικό] για την Αρχιτεκτονική, τη Διακόσμηση και τις Τέχνες στη Κύπρο

Η υπεράσπιση των χρωμάτων

N. Λυγερός

Μετάφραση από τα γαλλικά: Σάνη Καπράγκου

Στην επιστολή του Απριλίου 1888, ο Vincent Van Gogh (1853 - 1890), μετά από μερικές εξηγήσεις στον John Russell (1858 - 1931), εστιάζεται στη συμβολή του Adolphe Monticelli (1824 - 1886), για να συνεχίσει την υπεράσπισή του.

«Λαμβάνοντας υπόψη το μόνο σκηνικό που ενέπνευσε τον Monticelli, ισχυρίζομαι ότι ο καλλιτέχνης αυτός δικαιούται ένα κοινό, μολονότι εκτιμήθηκε πολύ αργά.»

Αυτός ο τρόπος ενέργειας είναι χαρακτηριστικός του Vincent που ήταν ιδιαίτερα παθιασμένος μ' αυτόν τον ζωγράφο.

«Είναι σίγουρο ότι ο Monticelli δεν μας δίνει, κι ούτε προτίθεται να μας δώσει, ένα τοπικό χρώμα, ούτε βέβαια μια τοπική αλήθεια.»

Τούτο ανταποκρίνεται στο όραμα που είχε ο ίδιος ο ζωγράφος για τη ζωγραφική ως τέχνη.

«Ωστόσο μας δίνει κάτι φλογερό κι αθάνατο: ένα πλούσιο χρώμα, τον πλούτο του ήλιου του δοξασμένου Midi, με τον τρόπο ενός πραγματικού ζωγράφου που μπορεί να το τοποθετεί σε ισοδυναμία με τη σύλληψη του Midi που ήταν εκείνη του Delacroix, [...]»

ALEXANDER
COLLEGE

Το παράλληλο είναι τοποθετημένο και επιβεβαιώνει αυτό που γνωρίσαμε όσο αφορά στους δασκάλους που τον επηρέασαν στην ιδιαίτερη δημιουργία του.

«[...] αυτό σημαίνει ότι το Midi αναπαρίσταται τώρα από μια ταυτόσημη αντίθεση χρωμάτων, παραγώνων τους, αρμονιών τους και όχι από σχήματα ή από γραμμές που έχουν την αξία τους αφ' εαυτών τους όπως έκαναν οι παλιοί άλλοτε, με το απλό σχήμα σαν τους Έλληνες και σαν τον Michel-Ange ή ακόμη από το απλό σχέδιο σαν τον Rafaël, τον Mantegna και τα βενετσιάνικα πρότυπα: Botticelli, Cimabue, Giotto, Bellini.»

Χάρη σ' αυτήν την ακρίβεια και σ' αυτές τις εξηγήσεις, μπορούμε ν' ακούμε τις απόψεις των σίγουρων ειδικών που αποφασίζουν ότι ο Vincent Van Gogh είναι ένας αφελής ζωγράφος που έχει μια αρχέγονη οπτική για τη ζωγραφική. Στην πραγματικότητα, ο Ολλανδός δάσκαλος γνώριζε τη ζωγραφική διαχρονικά, ξέρετε τι αντιπροσωπεύει η συμβολή των προγενεστέρων δασκάλων και δεν αρκείται να δημιουργεί με τον δικό του τρόπο δίχως να λαμβάνει υπόψη την ιστορία της τέχνης του.

«Το αντίθετο απ' ό,τι επιχείρησαν ο P. Véronèse και ο Titien: το χρώμα. Αυτό που επιχείρησαν ο Vélasquez και ο Goya θα έπρεπε να είναι επιδίωξη, και ακόμη πιο πολύ, ή καλύτερα πιο συνολικά χάρη στην καθολικότερη γνώση που έχουμε για την ανάλυση των χρωμάτων και τις ιδιότητές τους.»

Αυτή τη φορά, ο Vincent Van Gogh πηγαίνει πιο πάνω από την απλή τεχνική της τέχνης, διεκδικεί την επιστημονική συμβολή στην τέχνη. Δεν ικανοποιείται να δημιουργεί αλλά επιθυμεί επίσης και να εμβαθύνει στη θεωρία των χρωμάτων. Οφείλουμε να πούμε ότι εκείνη την εποχή, οι θεωρίες του Newton και του Goethe δεν ήταν άγνωστες και οι πειραματισμοί ήταν δυνατοί ακόμη και για τους ζωγράφους. Ο Vincent van Gogh πηγαίνει συνεισφέροντας στην ουσία του καθολικού και του ακρογωνιαίου. Δεν συγκρίνει μόνο το παρελθόν, επιχειρεί να προσθέσει τη συνεισφορά του για να οραματίζεται το μέλλον της ζωγραφικής.